



baptist.dk

2

Nummer 2 | 2012 | 159. årgang
Udgivet af Baptistskirken i Danmark

Kirken i samfundet

– Kulturkirke
eller kirkekultur?



Kirke med velsmurte hængsler

»Tror du, det er noget, I vil gå ind i, Erik?« – Sådan spurgte borgmesteren, da Hirtshals Kommune stod over for at skulle modtage 40 congolesiske kvoteflygtninge. For Erik Søndergaard blev det et skoleeksempel på, hvordan kirken og det offentlige kan arbejde sammen, og hvordan kirken kan finde sin rolle i det offentlige rum.

»Som kirke har vi en opgave i at være synlige i lokalsamfundet. Vi skal være nærværende og relevante for de mennesker, vi omgås med – ikke kun om søndagen, men i dagligdagen.« Der er vægt bag ordene, når Erik Søndergaard udtaler sig. Som embedsmand gennem 40 år kender han det lokalpolitiske system indefra. Det er den erfaring, han tager med sig i arbejdet både som medlem af BaptistKirkens ledelse, og som medlem af den lokale menighed i Sindal.

Velsmurte hængsler

»Det er vigtigt, at vi har nogle velsmurte hængsler i dørene til vores kirker. For det at være kirke er en udadrettet bevægelse. Vi kan ikke bare sidde bag lukkede døre og passe os selv – vi skal ud og være kirke dér, hvor vi bor. Og når vi er det, så har jeg også set, hvordan det smitter, og det giver positiv feedback fra politikerne. Det aftvinger respekt, når vi gør det, vi er bedst til som kirke.«

Det oplevede Erik blandt andet en dag, da borgmesteren kom til ham med en udfordring. Kommunen skulle modtage 40 kvoteflygtninge fra Congo, og borgmesteren vidste, at der blandt baptisterne var folk, der kendte til forholdene i Afrika. Derfor spurgte han, om det var noget de ville hjælpe med, og om de som menighed ville være med til at tage imod og være sparringspartnere for kommunen og skolen. Det lykkedes at stable et flygtningearbejde på benene, og det var noget, der blev bemærket i kommunen. Endda i en sådan grad, at borgmesteren – da han på et byrådsmøde blev spurgt om, hvordan det gik med congoleserne – svarede: »Congoleserne, dem ved vi, at baptisterne har styr på. De tager sig godt af dem.«


Mennesket bagved

»Kirken kan noget, som det offentlige ikke kan«, forklarer Erik: »Vi har nogle andre tilgange, for det med næstekærlighed ligger alligevel så dybt i os – eller det

skulle det i hvert fald gerne! Vi skal ikke være socialkontor, men vi kan hjælpe, og vi kan se på mennesket bagved. Nogle gange kan vi også tage noget arbejde op, som ingen andre ser. Når man sidder som økonomichef i en kommune og hvert år skal spare 5-10 % i budgettet, så bliver man glad, når man ser folk, der engagerer sig frivilligt, og som er gode til det, de gør. Det arbejde, der gøres i frikirkerne, er meget værdifuldt, og der står respekt om det. Det er min erfaring. Man skal ikke være så bange for at være i dialog med

Fakta | Erik Søndergaard

Erik er 68 år og gift med Sonja, sammen har de to børn. Han er oprindeligt uddannet inden for handel og kontor, han forlod arbejdsmarkedet i 2006 efter en karriere som blandt andet økonomichef, socialchef og kommunaldirektør i Hirtshals Kommune. Tidligere har han siddet i Baptistkirkens Missionskomité og som formand for Økonomiudvalget. I dag er han medlem af ledelsen for Baptistkirken i Danmark.



» Det aftvinger
respekt, når vi gør
det, vi er bedst til
som kirke. «

det offentlige. Der skal være grænser, for vi skal heller ikke lade os udnytte. Vi skal ikke gøre det, en socialrådgiver gør – men vi skal gøre det, vi er særlig gode til.»

Aldrig partipolitisk

»Vi skal ikke som kirker gå ind og være politikere. Vores opgave er at vise vores holdninger med vores handlinger – vi

skal ikke være et politisk parti, men en fornuftig samtalepartner og en med- og modspiller i samfundet, der giver vores mening til kende både lokalt og nationalt. Det er en af de måder, vi kan være nærværende på som kirke i det offentlige rum. Det kræver, at vi får en bredere forståelse af, hvad mission er. Det handler ikke kun om at evangelisere, men om at engagere

sig i lokalsamfundet og de mennesker, vi bor sammen med. Der skal være respekt om det, vi gør som kirker. Det er derfor, vi skal ud og engagere os. Vi skal komme ud af vores glaskuppel og være synlige, så hængslene ikke ruster fast!«

[≡] Lasse Åbom

[☒] Lone Møller-Hansen



Indhold

Kirken i samfundet – Kulturkirke eller kirkekultur?



Forsiden
[📷] Flickr

- 2 Kirke med velsmurte hængsler**
– interview med Erik Søndergaard
- 5 Jeg er ikke en kirke!**
– leder
- 6 Vi har en uventet mangel på tolerance**
– interview med Ebbe Holm
- 9 Guds rige og Romerriget**
– om Paulus, de første kristne og os selv
- 12 Hvorfor førertræning?**
– set i spejdernes vinkel
- 14 Med andre øjne**
– Voxpop
- 17 Gudløs i et kristent land**
– en ateist har ordet



- 20 Svært med børnene**
– Lones logbog
- 23 Som en rød tråd...**
– forkyndelse
- 24 Fred være med dig**
– rapport fra et religionsmøde
- 27 To generationer taler ud**
– at tale om tro – før og nu



- 30 Mens du sov...**
– med Mette Daugaard Hansen
- 33 Døbte og døde**
Hjælp fører til selvhjælp
- 34 Forbedret hjælp til afrikanske børn**
– nye tiltag
- 36 Kristen siger du... – hvor kristen?**
– klumme

Redaktion

Lasse Åbom, redaktør
tlf. 2290 5628, lasseabom@gmail.com
Morten Hedelund, tlf. 2818 2679, mortenedelund@hotmail.com
Hanne Kiel, tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Maria Klarskov, tlf. 3217 6277, mariakl@rskov.dk
Emilie Munch, tlf. 2217 2309, emilie.munch@hotmail.com
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus
Trykkeri: V-Print, Holstebro
Oplag: 3.425

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre af gangen. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 3: 11. maj.
Nr. 4: 29. juni. Deadline 30. april
Nr. 5: 7. september. Deadline 9. juli

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«

Baptistkirken i Danmark Sekretariatet

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk



Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.
Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet.
Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Jeg er ikke en kirke!

– om kirkens rolle i det offentlige rum

Ikke så langt fra, hvor jeg bor, ligger en kirke. Eller det vil sige, det var engang en kirke. Nu prydes den ene side af kirken med et kæmpe banner, hvor der står: »I'm NOT a church!« (Jeg er ikke en kirke). Man kunne ellers nemt blive snydt. For det ligner umiskendeligt en kirke udefra. Med røde munkesten og et knejsende højt tårn. Jeg tror nok, det er et kunstgalleri nu.

I grunden er den kirke et godt billede på kirkens situation. Stadig en del af kulturen, men tømt for reelt indhold, midt i det offentlige rum råber den sin identitetskrise ud til et samfund, der slet ikke er interesseret i at lytte efter. Det

land, der bryster sig af at have en kristen kultur, har fået kultiveret kirken til at være ren kultur og skubbet religionen så langt ud af det offentlige rum,

at vi ikke er klar over vores rolle i samfundet længere.

Så kunne vi godte os og sige, at det alt sammen bare er Folkekirkens problem, for det er den, der mister medlemmer svarende til indbyggerne i en mellemstor dansk provinsby hvert eneste år. Men hvad er baptisters rolle i den historie? Hvordan forholder vi os til at være kirke i det offentlige rum? Og hvad er det lige med vores forhold til staten? Har vi skabt vores egen lukkede frikirkekultur, der ligger så langt fra danskernes almindelige liv, at vi har tabt vores rolle i samfundet?

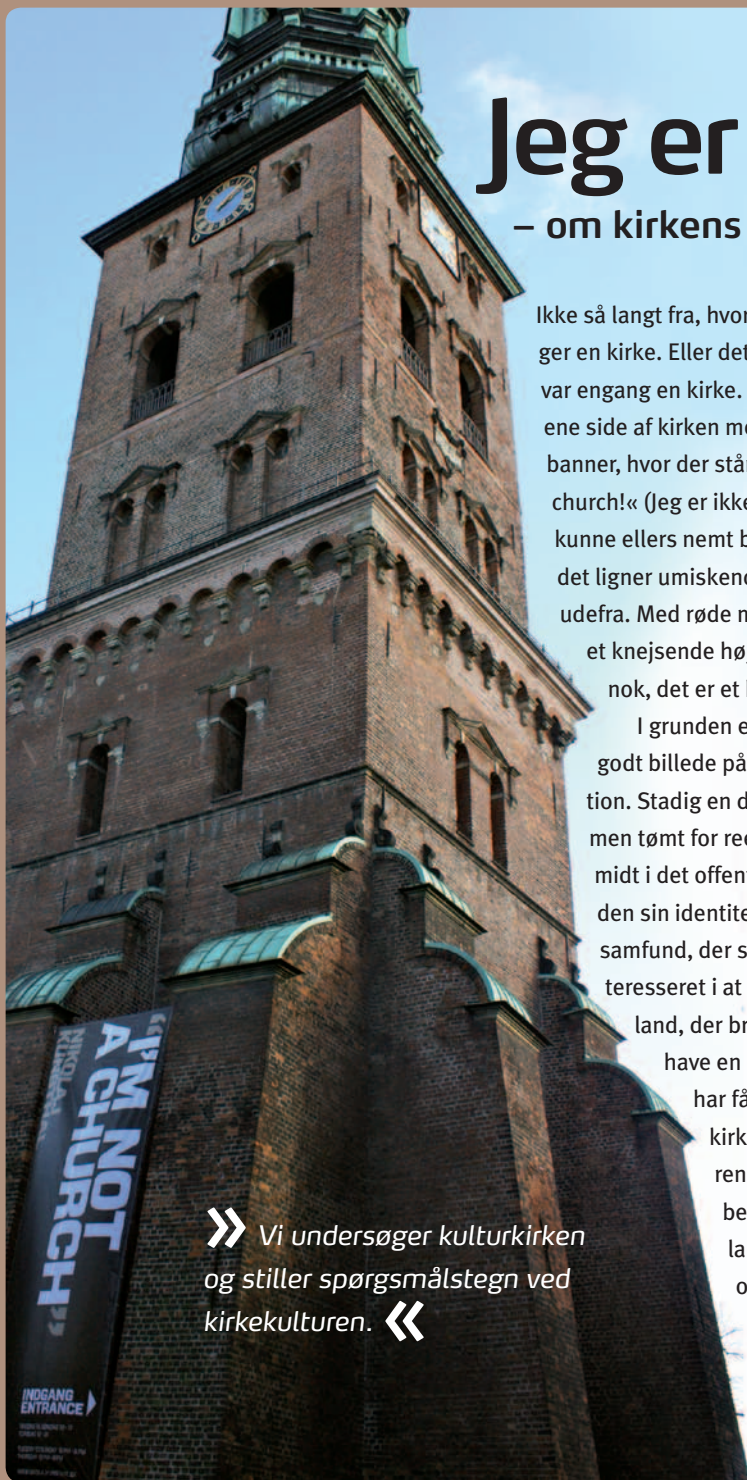
Derfor er *baptist.dk* i dette nummer gået på jagt efter gode og levedygtige bud på, hvad det vil sige at være kirke i dag. Vi undersøger kulturkirken og stiller spørgsmålstejn ved kirkekulturen. Vi spørger andre aktører i det religiøse supermarked om deres erfaringer med religion i det offentlige rum. Alt sammen for at reflektere over den kirke, der i samfundet er en lille smule trængt, men som stadig rager op.

[≡] Lasse Åbom

[☒] Christina Lundegaard



» Vi undersøger kulturkirken og stiller spørgsmålstejn ved kirkekulturen. «



A close-up portrait of Ebbe Holm, a middle-aged man with a grey beard and glasses, looking slightly to the right. The background is a blurred outdoor setting. The image is framed by a dark, textured border on the left and bottom.

Vi har en uventet mangel på tolerance

Ebbe Holm er advokat i mere end én forstand. Hans engagement for religionsfrihed og menneskerettigheder rækker langt. Faktisk kloden rundt. Han er formand for Europæiske Baptisters Federations afdeling for eksterne relationer, der arbejder for menneskerettigheder og religionsfrihed. Han er medlem af kommissionen for religionsfrihed i Baptisternes Verdens Alliance, der støtter beskyttelse af menneskerettigheder for mennesker fra alle trosretninger, særligt baptister, men også andre, der er forfulgte eller truede på grund af deres tro.

» Vi bliver mindre og mindre åndeligt engagerede, og samfundets normer styrer mere og mere rammerne for vores religiøse liv. «

Hvad er historien bag Ebbe Holms dybe engagement, og er det overhovedet relevant for danske baptister at bruge kræfter på? Var de kræfter ikke bedre investeret i direkte mission over for Danmarks mange kirkefremmede og ikke-troende? Ebbe Holm taler ud:

Hvis jeg siger »tolerance«, hvad siger du så?

I mit kirkelige liv og erhvervsliv har jeg beskæftiget mig med udsatte gruppers rolle, placering og adgang til samfundet. Som militærnægter og ung betød det, at jeg kom til at arbejde tæt inde i fredsbevægelsen, og da jeg læste, blev jeg præget af det opgør, der i 60'erne var på universiteterne. Autoriteter var noget, man kritisk og positivt kunne forholde sig til. Netop ud fra mit personlige engagement var det at forholde sig til fred og tolerance og anderledes tænkende nøgleord. Min kristne overbevisning og mit politiske engagement – og min politiske overbevisning og mit kristne engagement – kom til at hænge tæt sammen. Jeg kom til at beskæftige mig med minoriteter både i Danmark og det internationale samfund, bl.a. militærnægtere.

I den forbindelse blev jeg involveret i asylsager for nogle unge sydafrikanere, som flygtede til landet. Jeg fik kontakt til

andre asylsøgere, der var forfulgte og udstødte af andre samfund. Igennem 70'erne og 80'erne udviklede der sig en strøm mod Danmark, som bestod af reelle flygtninge, men også i høj grad sociale flygtninge. I mine møder med disse mennesker oplevede jeg, at jeg var i stand til at acceptere mennesker, som de var, uanset hvem de var, og hvor de kom fra. Det har været mit livsprincip både over for Vorherre og mig selv, at alle bør være lige. Der er mange, der er privilegerede i forhold til andre, men ingen er mere værd end andre.

Det er en holdning, som ind imellem kommer på prøve. Også inden for vores eget trossamfund, oplever jeg, at der er en uventet mangel på tolerance, især over for dem der er fremmede i vores samfund. Når man ser på, hvor stor en del af vores kirkesamfund, der består af mennesker med en ikke-dansk baggrund, kan det undre mig, hvor lidt de er repræsenteret i de ledende organer og i de forsamlinger, der siger noget. Det, der virker beskæmmende, er, at vi ikke behandler det som en udfordring, vi skal forholde os til. I virkeligheden tager vi det standpunkt, at når de engang er »rigtige« baptister og rigtigt integreret, så kan de stille op på lige fod med os andre. Altså »Lær dansk, opfør dig som dansk, spis flæskesteg juleaften – så

kan du blive medlem af et udvalg«. Det synes jeg, der mangler en aktiv holdning til. Det handler om en aktiv tolerance, som jeg ikke synes er til stede i Baptistkirken.

Hvordan harmonerer det med baptisters selvforståelse?

Som danske baptister har vi fået defineret os selv i forhold til det omgivende samfund. Vi er en minoritetsgruppe, men er totalt integreret i samfundet. Vi opfører os ordentligt og finder os i virkeligheden i nogle overtrædelser, som kunne være påberåbt på et langt tidligere tidspunkt. Det er holdninger, som er funderet i anabaptismen (reformationstidens døberbevægelse, red.), og som jeg synes er meget lidt bevidste og synlige i Baptistkirken i dag. Jeg har nogle gange svært ved at tro, at det er sådan, men vi er blevet så pæne som baptister og så indordnede, at vi absorberer samfundets normer. Fx forholder vi os ikke længere til, at der er unge i vores menigheder, der vælger at drage ud i verden i militærets og dødens tjeneste, hvilket dybest set er i strid med traditionel baptistisk tankegang. Jeg beklager, at det

» Det starter i mine øjne et sted med manglende tolerance og kærlighed til alle dem, der ikke tilhører normen. «



Advokat i mere end én forstand

Ebbe Holm er advokat og partner i Advokatselskabet MAQS med ansvar for fonds- og organisationsret. Han er medlem af Korskirken i Herlev og gift med Mai-Britt Holm. Tilsammen har de seks børn mellem 14 og 38 år. Ebbe Holm er formand for *Europæiske Baptisters Federations (EBF)* afdeling for eksterne relationer. Han er også medlem af kommissionen for religionsfrihed i *Baptisternes Verdens Alliance (BWA)*. I Danmark er Ebbe Holm formand for BaptistKirkens Internationale Mission.

er sådan, men må også se det i øjnene. Selvom jeg ikke er parat til at give afkald på mine synspunkter, tolererer jeg, at vi har den slags mennesker iblandt os.

Jeg værdsætter bredden i BaptistKirken og glæder mig over, at der findes en tolerance, der gør, at jeg kan have min mening og give udtryk for den, uden at jeg bliver stemt ud. Jeg vil aldrig tilhøre den fløj, som vil stemme imod, at der kan foretages vielser af homoseksuelle i baptistkirker, men jeg må acceptere, at der findes en fløj i samfundet, også i BaptistKirken, der har en homofobisk holdning. Jeg siger ikke, at vi ikke skal opføre os ordentligt og ikke hver især skal lytte til Guds ord og Guds stemme i vores bøn, men jeg har meget svært ved at forstå de ambassadører, der synes, det er vigtigt på Vorherres vegne at føre kampagner mod homoseksuelles ønsker om at opnå en

velsignelse, en form for vielse i kirken. Det starter i mine øjne et sted med manglende tolerance og kærlighed til alle dem, der ikke tilhører normen.

Hvad er din kommentar til den baptistiske grundholdning, at »nok er jeg uenig i dine holdninger og din tro, men jeg vil til enhver tid kæmpe for din ret til at tro og tænke, som du gør«?

Jeg tror i og for sig, at mange baptister – og mennesker generelt i samfundet – har den grundholdning, men vi opdager alle sammen, at der, når vi kommer hjem til os selv, opstår daglige behov, som også skal tilgodeses. Men hvornår begrænser de vores holdninger? Vi skal kunne stå på mål for vores holdninger i hver eneste handling, vi foretager os. Vi skal ikke bare google et emne på internettet og absorbere det ureflekteret. Jeg savner mere refleksion i vores baptistkirke.

Refleksion og livsopfattelse – og dermed religiøs opfattelse – bliver efter min mening meget styret af vores materielle behov. Det indebærer nogle gange, at der bliver meget lidt tid til at interessere sig for den hjemløse eller den gode ven i omgangskredsen, som har brug for en opringning, men »jeg orker det ikke, fordi jeg har været på kursus hele dagen«. Der synes jeg, at det at være en engageret baptist eller kirkeaktivist ikke tillægges større betydning end, at jeg også lige skal nå en tur i fitnesscentret, se en fodboldkamp eller vennerne. Det er blevet et kulturelt tilbud, en rigtig god oplevelse, at dele suppe ud til fattige eller hjemløse. Netop fordi det kristne engagement bliver til en del af et materielt behov, kommer det heller ikke til at veje mere.

Er baptister blevet åndsløse?

Ja, det er de, hvis vi kan blive enige om, at hvis du er åndeligt engageret, så bliver du også engageret i dine medmennesker. Jeg mener, at vi er gået på kompromis med dem, vi er forpligtet overfor. Vi bliver mindre og mindre åndeligt engagerede, og samfundets normer styrer mere og mere rammerne for vores religiøse liv.

[≡] Rie Andersen
[📷] Christina Lundegaard



GUDS RIGE OG ROMERRIGET

– OM PAULUS, DE FØRSTE KRISTNE OG OS SELV

Paulus skriver til de kristne i Rom 20 år efter, at Jesus er opstået, at »det er Gud, der har indsat alle myndigheder og givet dem magt. Hvis man sætter sig op imod dem, der har myndighed, gør man i virkeligheden oprør mod Guds beslutning«. Det lyder bastant! Hvad skal vi mene om det?

Midt i 50'erne skrev Paulus et brev til de kristne i Rom. Vi kender det i dag som det længste af hans breve i Det Ny Testamente. Det er her – i kapitel 13:1-7 – vi finder de berømte ord, der er citeret ovenfor. Op igennem historien er disse vers blevet udlagt, som om modstand mod myndighederne betyder modstand mod Gud. Få vers fra Ny Testamente har skabt større ulykke og elendighed i den europæiske kulturkristendom. Kirkens ledere gav ofte tidens tyranner stor magt, netop fordi disse vers stod i Paulus' vigtigste brev.

I Ny Testamente mangler vi en principiel tænkning om »stat og kirke«. Vi finder intet, der kan sammenlignes med den græske filosofi om staten eller de romerske juristers statstænkning. Det er heller ikke muligt at tale om »kirke og stat« med

vor tids begreber. Men vi finder noget om de første kristnes syn på magten – også på de politiske magthavere. Men mest handler det om Guds Rige – og om en »anderledes magt«, der med de kristne nu er på spil i verden, nemlig kærlighedens magt. →



» Skål kristne bøje sig for de herskere, der bruger deres magt til at skræmme det gode og rose det onde? Nej, selvfølgelig ikke! «

Skal kristne betale skat?

Det er det spørgsmål, teksten ender med at besvare. Ja, siger Paulus, til de kristne i Rom: »I skal gøre det, der forventes af jer, uanset om det drejer sig om at betale skatter og afgifter eller om at vise ære og respekt« (13:7). Det betyder også, at den traditionelle tolkning af teksten er uholdbar. Den handler ikke om »stat og kirke«, men om at være kristne borgere i Rom. Paulus' opfordring lyder som efterklange af profeten Jeremias, da han sagde til de bortførte jøder i Babylon: »Stræb efter lykke og fremgang for den by, jeg førte jer bort til, og bed til Herren for den. Går det den godt, går det også jer godt!« (29:7).

Ser vi på teksten, som den står i Romerbrevet – i afsnittet 12:1-13:14 – er der flere begrundelser for dette. De kristne skal altid stræbe efter at »gøre det gode«. De må prøve at skønne, hvad der er Guds vilje og kende, hvad der er godt (12:2). Motivet kommer som perler på en snor i alt 4 gange. Og det står i centrum i vores sammenhæng: »... så gør det gode« (13:3).

Når de kristne skal »skønne«, hvad der tjener »det gode liv« i byen, så er det nødvendigt, at de bruger »samvittigheden« (13:5). Hermed henviser Paulus til deres »fornyeede sind« (12:2), der er præget af Guds kærlighed.

Skal kristne bøje sig?

Alt dette sigter på, at de kristne i Rom ikke skal overtage byens og tidens livsstil, men deres tanke skal være optaget af, at deres liv bliver »én lang gudstjeneste«. De lever ikke som almindelige romerske borgere (12:1). De skal tværtimod være bundet af kærlighed til deres næste (13:8-10), fordi de er optaget af Guds Rige, der er undervejs med en fornyelse af alt (13:11-14) – mørket viger, dagen er nær. Som kristne i Rom er de »den nye tids folk«. Derfor skal »de lægge mørkets handlinger bag sig og kæmpe med lysets våben« (13:12). Indtil Guds herredømme bryder helt igennem, skal de fremme »det gode« – sådan tjener de Kristus. Og på den måde bliver de agtet af romerne.

Læser vi teksten isoleret, kommer vi let på afveje. Paulus kan jo ikke på den ene side sige: »Skik jer ikke lige med denne verden« (12:2) og på den anden side forlange, at kristne accepterer alt, hvad denne verdens magthavere foreskriver

(13:1-2). Skal kristne bøje sig for de herskere, der bruger deres magt til at skræmme det gode og rose det onde? Nej, selvfølgelig ikke! Hvis ikke øvrigheden – statsmagten – er Guds tjener, som Paulus her udnævner den til, er den ikke retmæssig øvrighed. Og så må vi stille spørgsmål ved dens krav på lydighed og respekt. Paulus definerer i virkeligheden, hvad en retmæssig øvrighed går ud på. En »ret magthaver« er ifølge Paulus den, der roser den gode og straffer den onde (13:3-4). Som sådan er øvrigheden Guds ordning (13:2) – og kun derfor skylder vi den respekt og lydighed.

Grænser for kristnes loyalitet

Der er med andre ord en grænse for kristnes loyalitet, når det gælder statsmagten – »tilpas jer ikke denne verden« (12:2). Som kristne kan vi naturligvis komme i konflikt med denne verdens magthavere. Det sker, når de ikke vil »det gode liv for de flest mulige« – fordi de selv er præget af griskhed. Eller ensidigt optaget af klasseinteresser – men det er måske passé? I vor tid handler det meget mere om gruppeinteresser, der ofte skævvrider almenvellet – dvs. »det gode liv« for de flest mulige i byen, i landet eller på kloden. Jeremias' ord gælder stadig: »Går det

byen (landet, kloden) godt, går det også jer godt!« Hvis ikke det er dét, øvrigheden er optaget af, må kristne protestere – i Guds navn – og vise, hvad der kan ske, hvor en »anderledes magt« sættes i spil, kærlighedens magt.

Da Peter stod for øvrigheden i Jerusalem – 20 år inden Paulus skrev brevet til de kristne i Rom – svarede han dem, der forbød de kristne at virke i byen: »Man bør adlyde Gud mere end mennesker«

(Apostlenes Gerninger 5:29). Det er Peters rappe udgave af Jesu ord til alle kristne: »Søg først Guds Rige« (Mattæus 6:33). Med »Guds Rige« som det primære udgangspunkt har vi et godt alternativ, når »Romerriget« kalder på vores loyalitet. Det gælder ethvert »Romerrige« – også vor tids herskere.

[≡] Bent Hylleberg

[📷] Gitte Elleby Jørgensen og Flickr



En forpligtelse: Elsk hinanden

13 Alle mennesker skal underordne sig de myndigheder der står over dem, for det er Gud der har indsat alle myndigheder og givet dem magt.² Hvis man sætter sig op i mod dem der har myndighed, gør man i virkeligheden oprør mod Guds beslutning. Det bliver man straffet for.³ Myndighederne er jo ikke til for at skræmme dem der opfører sig ordentligt, men for at forhindre folk i at opføre sig dårligt. Hvis du vil leve uden frygt for myndighederne, så skal du opføre dig godt. Så vil du få ros af dem,⁴ for i virkeligheden er de Guds tjenere og arbejder for det gode. Men hvis du gør noget der er forkert, så har du grund til at være bange, for myndighederne er parat til at bruge deres magt. Som Guds tjenere har de til opgave at straffe dem der gør noget forkert.⁵ Det er nødvendigt at udvise hensyn til ens egen samvittighed.⁶ Det er også derfor I betaler skat, og når myndighederne beskæftiger sig med den slags, så tjener de Gud.⁷



Hvorfor førertræning?

Der kan ikke være ret mange, der er i tvivl om, at spejdere laver spejderaktiviteter. Og man behøver ikke sætte mange ord på, hvad det er, for de fleste mennesker har med det samme et billede af noget med bål, telte og snobrød. Og det er jo som sådan heller ikke forkert.

Som baptistspejdere ser vi spejderarbejdet som en rigtig god metode til ikke kun at lære vores børn og unge diverse praktiske spejderfærdigheder, men også som en rigtig god metode til at forkynde evangeliet. At bo sammen på en spejderlejr, hvor der er brug for, at alle hjælper til med småt eller stort, at alle tager et ansvar for at få dagen til at lykkes, det er for mig at se udlevet kristendom. Det kristne evangelium er den grundsten, vi bygger vores arbejde på i *Danske Baptisters Spejderkorps*.

Morgendagens ledere

Men spejderkorpset uddanner også morgendagens ledere. I denne artikel kommer jeg til at bruge leder og fører lidt i flæng. Hos os hedder en leder en fører, og det er førertræning, vi laver. Men sagt lidt mere nudansk er det ledere, vi uddanner.

Men hvad var det nu med morgendagens ledere? Ledertræning er mange ting, men blandt andet er det at udfordre, udvikle og bevæge mennesker i bred

forstand. Den fører, der mandag efter mandag afholder møder for de mindste, laver altså også ledertræning – også selv om det er for de små ledere på otte år.

Vi har ikke en ambition om, at alle vores medlemmer skal ende som administrerende direktører i store firmaer, bare de kan blive ledere i eget liv. Den østrigske filosof Wittgenstein skulle en gang have sagt til en ven: »Du skal forbedre dig selv, det er det eneste, du kan gøre for at forbedre«. Man skulle tro, han havde været spejder.

Morgendagens verden

Drengespejdernes verdensorganisation (WOSM) har et motto, der handler om at skabe en bedre verden: »Creating a Better World«. Naturligvis er det inspireret af spejderbevægelsens stifter Robert Baden-Powells ord om at efterlade verden en smule bedre, end vi modtog den. Det er derfor, vi laver førertræning! Fordi vi ønsker at gøre verden til et bedre sted at være.

Man kunne sagtens forestille sig, at man – hver gang en stab går i gang med at planlægge en træning – hiver sidste års program op af skuffen, og fyrer det af en gang til. For der er jo ikke så meget nyt under solen, når det handler om, hvordan man afholder en andagt, bygger et spisebord eller bruger en GPS. Men sådan er

det ikke. Der ligger et kæmpe arbejde bag hver gang. Og indimellem rystes posen godt og grundigt.

Spejderarbejde blandt nydanskere

Jeg kunne godt tænke mig at fremhæve sidste års Gilwell-lejr. Gilwell-træningen er den fineste træning, en spejderfører kan gennemgå. Træningen er internationalt anerkendt, og mange ledere over hele verden har gennemført Gilwell-træningen, der består af en praktisk (en uges lejr) og en teoretisk (skriftlig) del.

Staben havde valgt at gå ad lidt andre veje, end vi tidligere har haft tradition for. I samarbejde med lokale ledere fra *Det Danske Spejderkorps* holdt årets Gilwell-lejrdeltagere en hel dag med spændende aktiviteter for børn og unge i Gellerup-parken. De børn og unge, der bor i Gellerup-parken, er desværre ikke dem, vi i spejderkorpset har bedst kontakt med. Det gælder i øvrigt også for de tre andre korps i Danmark. At staben havde valgt at udfordre deltagerne til at forberede en aktivitetsdag netop her, det ligger fint i forlængelse af et af de store ønsker, som spejderkorpset har, nemlig at lave spejderarbejde blandt nydanskere. Det er klart, at en enkelt dag ikke forandrer en hel masse, men måske har nogle af de



lokale børn fået lyst til at blive spejdere. I hvert fald har vi nu en gruppe unge førere, som har erfaret, at det ikke er umuligt at komme i kontakt med andre grupper af samfundet end dem, vi plejer at møde som spejdere – og på den måde er de med til at forandre verden. Lærerigt for både stab og deltagere.

Og så er det livslang læring at være fører i *Danske Baptisters Spejderkorps*. Selvom man har gennemført den fineste træning – med et ønske om at forandre verden og forkynde Guds ord – så bliver man aldrig færdig.

[≡] Pia Duebjerg Andersen,
Vicespejderchef

[☒] Stine Algot Nielsen
& Sofie Malm Henriksen



MED ANDRE ØJNE



baptist.dk har mødt en række kristne, der har erfaringer med at leve som kristen i andre samfund og kulturer. Vi har bedt dem give deres syn på Danmark som et kristent land.



Jeremias Thang

17 år

Chin-staten, Burma.

Hvordan er det at være kristen i det land, du kommer fra?

I Chin er alle kristne. Alle i den by, hvor jeg boede, gik i kirke. Der kom 500-700 personer til gudstjeneste hver søndag i min kirke, og der var også mange andre kirker i byen. Forældrene sørger for, at deres børn kommer i kirke og lærer om Gud, men troen fylder også meget hjemme i familien.

Hvordan synes du, det er at være kristen i Danmark?

Jeg har fået en ny kirke i Danmark, og jeg har kristne venner her, som jeg er rigtig glade for. Jeg går på en kristen efterskole, hvor der er mange unge kristne på min

» Danskerne har ikke så mange problemer, så de glemmer nemt Gud. «

egen alder, og jeg oplever, at de danskere, som er kristne, har en meget stærk tro. Man kan se det på den måde, som de opfører sig på, og hvordan de behandler andre mennesker.

Betragter du Danmark som et kristent land?

Ja, jeg synes, det er et kristent land. I Danmark har man kristendom i skolen, og kulturen er også meget præget af kristendommen. Men det er på en helt anden måde end i Chin.

Er der forskel på myndighedernes rolle over for kristne i Danmark og dit hjemland?

Jeg har ikke oplevet, at regeringen har blandet sig så meget, men det kan f.eks. være svært at få en høj uddannelse i Burma, hvis man er kristen. Der var også en gang, hvor de unge i byen havde bygget et kæmpe kors oppe i bjergene, og hvor regeringssoldater så ødelagde det.



Simona Bucur

19 år
Rumænien

Hvordan er det at være kristen i det land, du kommer fra?

I Rumænien er der mange kristne og forskellige kristne trosretninger. Vi har meget program om søndagen med gudstjenester og søndagsskole for børnene.

Hvordan synes du, det er at være kristen i Danmark?

Det virker, som om folk her i Danmark har mere frihed. I Rumænien ses der f.eks. mere strengt på rygning, alkohol, pigers smykker og tøj. Det gode ved at være kristen i Danmark er, at jeg kan være mere mig selv. Jeg elsker det sammenhold, som jeg oplever i min kirke her i Danmark, og jeg føler, at det er en åndelig familie, som støtter mig.

Jeremiah Akuffo Darko

24 år
Ghana

Hvordan er det at være kristen i det land, du kommer fra?

Som kristen gik man så meget i kirke som muligt, nogen bor i kirken eller er der hele tiden. Når vi har gudstjeneste, kommer der rigtig mange. Vi er meget sammen i menigheden og støtter hinanden.

Hvordan synes du, det er at være kristen i Danmark?

Jeg tror ikke, det er så anderledes for mig.



Jeg syntes ikke, det er sværere, det er det samme alle steder. Men det kan selvfølgelig være svært, hvis man ikke har et sted, hvor man kan tilbede Gud.

Betragter du Danmark som et kristent land?

Danmark er et kristent land, og der er kirker alle steder. Det er på mange måder ligesom i Ghana, men i Ghana er vi ikke kun religiøse, vi følger efter, hvad Biblen siger. Vi er meget troende, kan man sige. I Ghana tager man det alvorligt, når det handler om Gud. Man går i kirke hver søndag og praktiserer det, som prædikes i kirken. Herhjemme er man ligesom »ligeglad«, og mange danskere går kun i kirke, når der er barnedåb, bryllup eller konfirmation.

Er der forskel på myndighedernes rolle over for kristne i Danmark og dit hjemland?

Ikke rigtigt, alle har ret til at tilbede det, som de tror på.

Betragter du Danmark som et kristent land?

Jeg tror, at Danmark er et kristent land, men at mange mennesker skjuler sig bag det faktum og lever deres liv med egne regler uden at have Jesu bud i tankerne. Jeg oplever samtidig, at de, som virkelig lever som kristne her, har et stærkt sammenhold og kærlighed og støtte til hinanden.

Er der forskel på myndighedernes rolle over for kristne i Danmark og dit hjemland?

Regeringen i Rumænien lader det være frit for befolkningen at vælge, hvad de vil tro, og om de vil tage del i et religiøst fællesskab.



» Det gode ved at være kristen i Danmark er, at jeg kan være mere mig selv. «



Bawk Ja Zing Hkang

45 år

Kachin-staten, Burma

Hvordan er det at være kristen i det land, du kommer fra?

Det er normalt, for næsten alle er kristne

i Kachin. Men det har ikke altid været sådan. Jeg kan huske, da der blev fejret 100 års jubilæum for kristendommen i Kachin. Alle går i kirke, og der foregår mange ting i kirken om søndagen og i løbet af ugen. Det er også almindeligt at gå op i bjergene for at bede og faste.

Hvordan synes du, det er at være kristen i Danmark?

Danskerne tror ikke så meget på Gud, men de har megen kærlighed. De har ikke så mange problemer, så de glemmer nemt Gud. Vi har været meget afhængige af Guds kærlighed i Burma, hvor vi har kunnet lægge vores problemer over til ham.

Betragter du Danmark som et kristent land?

Ja, for mange af lovene stammer fra Biblen. F.eks. menneskerettigheder og ansvar for hinanden. Sådan er lovene slet ikke i Burma. Der er lagt et kristent fundament for Danmark, men nu har de fleste danskere glemt troen.

Er der forskel på myndighedernes rolle over for kristne i Danmark og dit hjemland?

Der er ikke religionsfrihed i Burma. Kirkerne i små landsbyer i Kachin oplever, at regeringssoldater besætter kirkerne og bruger dem som opholdssteder, så de fattige, kristne landsbyboere må flygte ind i junglen. Kors, som er blevet bygget af kristne i bjergene, er blevet fjernet, og der er i stedet blevet bygget buddhistiske templer.

[≡] Morten Olsen

[☒] Private





Gudløs i et kristent land

Hvad har en baptist og en ateist til fælles? Det lyder som begyndelsen på en dårlig joke, men er det ikke. Jakob Heidelberg, formand for Ateistisk Selskab, fortæller her, hvordan han opfatter religionens rolle i Danmark, og om hvad ateisme betyder for ham.

Jakob slår det fast fra starten. Den almindelige dansker er i høj grad det, han kalder areligiøs: »En Gallupundersøgelse fra december 2010 viser, at lige over halvdelen af danskerne svarer nej til, om de tror på en gud. Mange vil dog ikke sige ja til, at de er ateister, fordi det lyder negativt. Der er en fordom om, at ateister

er mennesker, der mener at kunne modbevise guders eksistens. Men det er sådan set ikke det, der er ateistens standpunkt. Fællesnævneren for ateister er, at man afviser troen på nogen form for gud«. →

» Vi går i Ateistisk Selskab ind for religionsfrihed, men vi går også ind for religionslighed. «

En ubevidst ateisme

De mennesker, der i praksis handler i verden uden tro på guder af nogen art og uden at tænke nærmere over emnet, betragter Jakob som implicite ateister. Men sådan ser disse mennesker dog ikke nødvendigvis sig selv: »Der er en misforstået tendens til, at man synes, at man er kristen, fordi man har nogle empatiske eller medmenneskelige værdier, som i bund og grund er humanistiske. Men man kan jo udmærket være et godt og etisk forsvarligt menneske uden at abonnere på nogen form for religion.«

Et kristent land

Når Jakob ser på, hvor mange danskere, der i praksis lever deres liv uden hensynstagen til nogen form for gud, springer et modsætningsforhold ham i øjnene: »Vi har en folkekirke, som er relativt dominerende i danskernes liv, i den forstand, at den fx er blandet ind i civilregistrering og begravelsesmyndighed. Alle danske borgere, uanset om de tror eller ikke tror, betaler også til statskirken via den almindelige skat. Og vores skolebørn er under indflydelse fra 1. til 9. klasse i form af faget kristendomskundskab og konfirmationsforberedelse. Der er altså en masse områder indenfor den almindelige drift af

samfundet, hvor der er en religiøs organisation, som er blandet ind i statens virke både økonomisk og forvaltningsmæssigt. Dertil kan man også pege på, at vi har en Grundlov, der involverer en tvangsreligion, i hvert fald for vores kongehus. De skal tilhøre én bestemt kirke, og samtidig skal vi som samfund favorisere denne samme kirke«.

En fælles kamp

Og så var der det med joken. For baptister og ateister har tilsyneladende kampen for religionsfrihed og -lighed til fælles. »Vi går i Ateistisk Selskab ind for religionsfrihed, men vi går også ind for religionslighed. At man bør stille religionerne lige for loven. Også rent økonomisk, skal der ikke være nogen forskelsbehandling. Vi går ind for en religionsneutral stat. En stat, der ikke blander sig i religiøse anliggender. Her er vi nok enige med flere religiøse samfund herhjemme, som gerne vil have adskilt stat og kirke, og som synes, at det er uretfærdigt, at folkekirken har så dominerende en rolle i lovgivningen, forvaltningen og i forhold til økonomi«.

En kirkelig ritualfabrik

Kristendommens dominans er imidlertid ikke kun begrænset til de offentlige insti-

tutioner. Også i privatsfæren trænger den sig på, oplever Jakob: »Religionen er der også, når vi skal samles om et eller andet. Mange synes alligevel, at det er vigtigt at bevare nogle traditioner, næsten uanset hvad pris det måtte have, eller hvad det er for nogle traditioner. Folkekirken er derfor blevet en ritualfabrik. Et rum, hvor man går ind i stedet for at finde på sit eget livsgrundlag, sine egne højtideligheder. Det er som om, at vi ikke kan stå på egne ben i sidste ende. Vi mangler at tage det sidste skridt, skære det religiøse grundlag væk og have nok i at være mennesker og leve på denne jord sammen. Vi, der ikke tror på guder, står derfor også overfor en svær opgave, hvor hver enkelt i princippet skal hive op i sig selv og skabe sine egne traditioner«.

Ateismen er tom

Selvom ateister ikke har en tro på gud, betyder det ikke, at man lever uden moral eller etik, man er bare overladt til selv at finde den etik, man vil følge, understreger Jakob: »Når man har sagt nej til at tro på guder, så er der stadig et stort arbejde forude i forhold til at få en samlet livsanskuelse, fordi man jo mangler et etisk fundament i sit liv. Ateismen er nemlig tom i sig selv. Ateismen giver ingenting

til mennesket. Den siger ikke noget om et menneske. Ateisme i sig selv er bare et fravær, men er forenelig med et antal af livsanskuelser. Man kan kalde sig humanist, eksistentia­list, kommunist osv. Jeg selv bruger betegnelsen humanist, fordi det mellem­menneskelige for de fleste ateister er det, der ender med at skabe mening og et etisk fundament. Hvis man kigger på evolu­tionslæren, ser man, at vi alle sammen er i familie. Vi er afhængige af den verden og det liv, der er omkring os. Vi kan ikke bare destruere naturen, fordi det kommer til at gå ud over os selv. Så der er en sam­hørighed og et ansvar, der er givet uden nogle myter. Der bliver altså ikke leveret en retfærdighed til os, der bliver ikke leveret et bedre samfund til os. Det er os selv, der skal skabe retfærdigheden. Det er os, der står med ansvaret for at skabe et bedre liv for andre mennesker og os selv. Og efter bedste evne må vi forsøge at påvirke verden, så nutidens og eftertidens generationer kan få en god tilværelse i det ene liv, vi med sikkerhed ved, vi skal have».

[≡] Morten Hedelund

[📷] Privat
Kirkecollage: Ole Steen



Fakta | Jakob H. Heidelberg

36 år. Formand for Ateistisk Selskab, Danmarks største forening for ateister. IT-specialist. Studerer filosofi på Københavns Universitet. Far til to drenge på 11 og 13. Den ældste søn overvejer lige nu, om han vil konfirmeres.

» Det er os selv, der skal skabe retfærdigheden. «

Børnekirke i Chin
Bethel Church.



Svært med børnene

Jeg har lært chin'erne at kende igennem otte år – som præst på Bornholm. Derfor er det meget spændende at komme rundt til andre burmesere i Danmark. Uanset, om de er en del af en dansk menighed eller har dannet deres egen menighed, er en af deres største bekymringer, hvordan de lærer børnene om Jesus og fastholder dem i den kristne tro.



Børn fra Svendborg på
menighedsweekend.



Loves
Logbook



Gudstjeneste i Chin Bethel Church.

Jeg mødtes med lederne for den lokale Svendborg Baptistmenighed i præstens hjem. *Poul Erik Jensen* og hans kone *Bente* var nogle af de første til at modtage burmesiske flygtninge. Jeg husker, hvordan de bad BaptistKirken om hjælp tilbage i 2003 – og vi var meget rådvilde i Missionskomiteen. Siden er der kommet mere end 1.000 kristne burmesere til Danmark. De er blevet en del af danske menigheder. Og de har dannet deres egne menigheder.

I menigheden i Svendborg er der nu 115 medlemmer, heraf 17 danskere. Rundt om bordet sidder to danskere og otte burmesere. For et par år siden valgte en gruppe af menighedens chin'er at danne egen menighed i Ringe, mens andre, der bor i Ringe, valgte at blive i Svendborg menighed. Hvordan har de det med det, spørger jeg.

»Det er meget vigtigt at integrere sig med danskere«, svarer *Kio Awi van Khawng*. Han er også generalsekretær i chin'ernes danske fællesskab *Chin Christian Fellowship* – og bor i Ringe.

»Vi har mange udfordringer. Der er megen administration i en menighed. Vi tænker også på børnene. De bliver mere

danske end burmesiske. Vi lytter til prædikener på både dansk, chin og burmesisk. Og vi synger og beder på dansk, chin og burmesisk«.

En dansk og en burmesisk præst

I menigheden er der i praksis to præster. *Poul Erik Jensen* er trods sine 65 år stadig ansat på halv tid. For tre år siden sagde han, at han gerne ville stoppe: 'Men det fik vi talt ham fra. Vi tror, at menigheden falder fra hinanden, hvis han stopper. Vi håber, at han bliver ved to-tre år mere', lyder det rundt om bordet. Den anden præst er *Dawt Hlei Kai*. Hun er 28 år og fungerer som forkynder i menigheden – hun har læst teologi i Burma: »Men når Poul Erik stopper, vil vi gerne have en dansk præst også!«

I alt er der 55 børn i menigheden. De har søndagsskole på dansk i Svendborg, hvor to danske unge fra Odense kommer og underviser. I Fåborg, hvor en stor del af menighedens burmesere bor, har de store udfordringer. Børnene tilhører fire forskellige sproggrupper – og deres fælles sprog er dansk. Derfor spørger de, om der findes søndagsskolesange på dansk med danske tekster til? Jeg må henvise til *Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU)*. Jeg

ved, at det bliver efterlyst i alle migrantmenighederne.

Langt til Skjern

Og ganske rigtigt. Netop spørgsmålet omkring børnene bliver centralt, da jeg kun 14 dage senere er i Skjern – det ligger godt nok langt fra alle andre danske baptistmenigheder. *Emmanuel Cinzah* er præst i både Chin Bethel Church her og i Nordjyllands Chin Church i Sæby – 230 km borte.

Jeg har hørt, hvor glade de er for samarbejdet med Skjern Kommune, for de har fået stillet et stort lokale til rådighed på en skole – et rum, som kun de bruger. Det koster dem 2.500 kr. om måneden. Til gengæld har de ikke adgang til køkken, og de skal låne sig frem til børnelokaler. Denne dag er børnene henvist til det bagerste af kirkerummet. →

Forberedelser til fællesspisning.



Fakta | Chin'er

Chin er en delstat i Myanmar/Burma. En stor del af burmeserne, der er kommet til Danmark, kommer herfra. Men der er også kristne fra andre regioner. De fire burmesiske menigheder, som vi har optaget i Baptistkirken, er alle chin-menigheder. I Svendborg er der burmesere fra Shan State, Kachin State, Karen State, Chin State og Rangoon Regionen.

Menighedsundervisning.



Jeg bliver så glad, da jeg næsten kan synge med på lovsangene i gudstjenesten – jeg kender dem på dansk eller engelsk. I gudstjenesten deltager et ungdomskor, som har investeret i en kor-dragt. Når de tager den af, ligner de alle andre danske unge. Smarte høje hæle og korte nederdele til pigerne. Måske er drengene i knapt så meget mærketøj, som danske unge mænd er. De taler udmærket dansk.

Efter gudstjenesten har jeg en samtale med menigheden. Som altid, når der er tale om chin'er, er det meget organiseret. Jeg sidder ved et bord foran hele menigheden, og folk rejser sig, når de taler til mig. Alt oversættes.

Send nogle danskere

En mor rejser sig, vist nok søndags-skolelærer. Hun forklarer: Børnene går i børnekirke, hvor de laver et børneprogram på chin. Men børnene gider ikke være dér. De forstår ikke sproget og siger, at det er kedeligt. Nogle forældre tvinger børnene. Det er synd for børnene. Hun forklarer, hvor vigtigt det er, at børnene forstår det, der siges om Jesus. Hun spørger, om jeg kan få nogle danskere til at komme og undervise deres børn?

Først tænker jeg på, hvor langt der er til Skjern... Men jeg indser snart, at det ikke bør være en forhindring. Dog – det virker ikke som nogen varig og bæredygtig løs-

ning. Jeg foreslår, at de skaffer sig noget materiale på dansk, og børnene bliver undervist af de unge i menigheden, der taler bedst dansk.

Og samtidig er jeg taknemmelig for, at de har en aftale med BBU's forretningsfører *Bo Lundgaard* et par uger senere. Og jeg ved, at den udfordring, der består i at fastholde vores børn i den kristne tro – er ikke kun burmesernes, men i allerhøjeste grad også danskernes!

[≡] Lone Møller-Hansen

[📧] Privat



Som en rød tråd ...

Kalder du dig kristen? Mange i Danmark gør, og mange kalder endda Danmark for et kristent land.

Hvis man kigger i Johannes-evangeliet, ser vi, at Jesus giver en ny befaling til sine disciple:

»I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden. Derfor kan alle vide, at I er mine disciple: Hvis I har kærlighed til hinanden.« (13, 34-35)

Tegnet er kærlighed

Jesus siger, at det ikke kun er os selv, der kan kalde os kristne. Andre skal kunne vide det ved at se på os og vores liv. Tegnet, de skal se efter, er kærlighed. Den går som en rød tråd gennem livet hos dem, der følger Jesus. Jesus elskede os nok til at gå den lange vej til korset uden at have begået nogen form for uret. Han viste os, hvad kærlighed betyder. Er det med en sådan kærlighed, vi elsker hinanden?

At skjule sin kærlighed

I medierne har der i foråret været en del debat om asylansøgere, der er blevet kristne i asylcentre i Danmark, og derfor står de overfor forfølgelse, hvis de sendes hjem. Nogle har i den debat ment, at hvis de nye kristne blev sendt tilbage til deres hjemland, kunne de blot skjule deres tro. Men ifølge Jesus er det simpelthen ikke en mulighed. Det er ikke kun med ord, man kan proklamere sin kristne tro. Tværtimod er det netop i den kristnes liv, at troen ses.

Kærlighed skal leves

Kærlighed har ingen værdi, hvis den ikke leves. Hvis kærligheden forbliver en følelse, vi holder for os selv, er den ikke meget værd. I en relation må kærligheden udtrykkes både gennem handlinger og ord, for at den opleves af begge parter. Vi sætter spørgsmålstegn ved et menneskes kærlighed til os, hvis den ikke ses i den måde, vi bliver behandlet på. På samme måde siger Jesus, at der kan stilles spørgsmålstegn ved troen, hvis

ikke den afføder kærlighed til vores medmennesker.

Lader vi helt være med at elske hinanden på den måde, Jesus gjorde det, er vi slet ikke kristne!

[≡] Maria Klarskov

[📷] Flickr



» Kærlighed har ingen værdi, hvis den ikke leves. «

Fred være med dig

– Rapport fra et religionsmøde

assalamu alaikum, siger de smilende og giver mig hånden. Det betyder »Fred være med dig« og er den traditionelle muslimske hilsen. Traditionelt besvares den med *wa 'alai-kum assalam* – »fred være med dig også«. Men det ved jeg endnu ikke noget om, så jeg smiler bare tilbage og håber ikke, de bemærker mine manglende færdigheder i arabisk.

Det er folk fra hele verden, der går forbi mig, mens jeg står og venter, afrikanere, arabere, asiater, folk fra Balkan og enkelte, der ligner indfødte danskere. Jeg er på besøg hos Det islamiske Trossamfund på Dortheavej i Københavns Nordvestkvarter. Jeg står uden for moskeen, dagens næstsidste bøn er netop forbi, og folk defilerer snakkende og grinende forbi mig, hilser og forsvinder ud i den råkølde februaraften.

Jeg har en aftale med Dean Abdullah Chehalfi, der er en del af moskeens *dawa* eller kommunikationsudvalg. Jeg er kommet for at høre, hvordan det er at være muslim i en kristen kultur, og for at få en muslims bud på den kristendom, han ser i Danmark. Jeg er lidt spændt. Jeg har

faktisk aldrig været i en moske før og ved ikke, hvad jeg skal forvente. Jeg møder Dean, og vi finder et kontor, hvor vi kan tale sammen i nogenlunde fred og ro. Vi bliver kun afbrudt af forskellige børn, der kigger lystent efter den overflod af slik og kager, som Dean efter mellemøstlig skik har stillet frem på bordet som velkomst til gæsten.

Et kristent land?

»Ser du Danmark som et kristent land?«, spørger jeg som indledning til samtalen. Dean svarer bekræftende: »Ja, det gør jeg bestemt. Jeg ser selvfølgelig også, at der er en adskillelse mellem forståelsen af den oprindelige kristendom og den måde, man udlever den i Danmark i dag. Og jeg ser også en mindre og mindre lyst fra den almindelige dansker til at søge viden om, hvad kristendommen i virkeligheden er. Det kan virke underligt, men vi kender det også fra islam. Der er rigtig mange, som kalder sig muslimer, men som aldrig beder, og som man kan finde hængende på gadehjørner uden, at deres opførsel og liv er præget af islam. De tror, at bare man holder Ramadan og måske rejser til Mekka, så er man muslim. Det bliver ren tradition for dem, noget de bare gør,

fordi familien gør det, og det kalder de så islam. Mange kalder sig kristne på samme måde, men det er meget få, der faktisk ved, hvad kristendommen handler om. Bare se på julen, den handler vel i grunden om, at det er Gud, der opfylder vores ønsker, men nu er det blevet til, at det er Julemanden, der opfylder vores ønsker.«

Islam er politik

Forskellen på kulturreligion og tro er en vigtig pointe for Dean: »I islam har vi ingen adskillelse mellem det verdslige og det religiøse. Gud kender retningslinjerne og grænserne for, hvad der er bedst og sundest for mennesker, også når det drejer sig om politik. Guds lov indhylder alt, som vi ser det – om det er politik eller familie, socialt arbejde og arveret, opdragelse eller handel, manerer, etik og moral. Vi er overbevist om, at Gud ikke har placeret os her på jorden, så vi er over- ➔



مسجد التوبة
الموقف الإسلامي
DET ISLAMISKE
TROSSAMFUND

Dean Abdullah Chehafi, der er en del af moskeens dawa eller kommunikationsudvalg.



» De har glemt, hvor de selv kommer fra, det er nok derfor, de har så svært ved at forstå os. «

ladt til os selv. Islam handler ikke bare om religiøs hengivelse, islam er også politik.«

Den svære midte

Jeg tror, det netop er den tanke, som er sværest for os almindelige danskere at forstå. Som beboere i et gammelt luthersk land er vi dybt præget af den lutherske tanke om de to regimenter, altså den skarpe adskillelse mellem det verdslige og det religiøse. Derfor bliver vi nemt skræmt af klare politiske udmeldinger i religiøse sammenhænge. Dean fortæller, at de oplever stor nysgerrighed fra danskere, men også en del skepsis: »Nogle danskere kalder os rabiater muslimer, og nogle muslimer kalder os slappe og eftergivende. Jeg tror, vi rammer en meget rigtig midte, når vi bliver kritiseret fra ekstremer på begge sider. Der er selvfølgelig nogle få, der misforstår Koranen og kæmper på forkerte måder, men her tror vi, at vores opgave først og fremmest er at nå de muslimer, som kalder sig muslimer, men som slet ikke ved, hvad islam handler om.«

Muslim i en kristen kultur?

»Faktisk er mange muslimer rigtig glade for at bo i Danmark. For Danmark er jo bygget op på en grundlov, der har helt

» Jeg tror ikke, mange danskere tænker over, at de bor i en kristen kultur. «

grundlæggende elementer, som vi kan genkende fra islam. Den bygger vel i grunden på Jesu lære og Moseloven, og det er jo også profeter, vi anerkender i islam. For mig er det Guds barmhjertighed, der skinner igennem også i dansk lovgivning. Der er spor af Gud, der er en visdom bagved. Det er op til os at stoppe uretfærdighed med de tilladte muligheder, vi har fx. ytringsfrihed, foreninger og debat. Derfor er oplysning og undervisning så vigtig for os. Men jeg tror ikke, mange danskere tænker over, at de bor i en kristen kultur. De tænker ikke, at når kirkeklokken ringer, så er det et kald til bøn. De har glemt, hvor de selv kommer fra, det er nok derfor, de har så svært ved at forstå os.« Vi bliver afbrudt af

kaldet til den sidste aftenbøn. Dean går over i moskeen, hvor der har samlet sig et par hundrede mænd, der allerede er begyndt at bede. »Fred være med dig«, siger han, da vi tager afsked. Nu har jeg lært, hvad det betyder og kan svare tilbage: »Og fred være med dig også«.

[≡] Lasse Åbom

[📷] Lasse Åbom og Flickr





To generationer taler ud — om tro

Rune og Svend mødes for første gang efter, at de begge har sagt ja til at tale med hinanden om tro og tale om tro med andre. baptist.dk var med og hørte, hvordan snakken gik.

Svend: Hvis jeg skal tale om tro, vil jeg begynde med at tale om min egen tro. Jeg prøver normalt at møde andre som den, jeg er: Ved at være ægte eller at forsøge at være ægte. Jeg fik barnetroen som barsels gave, men hvis ikke man former troen, hvis troen stivner og bliver som en sten, så er den død. At få troen som barsels gave er både en gave og en belastning. Jeg har tit savnet at kunne sige, at jeg en gang blev omvendt. Jeg har fået det hele forærende, og selv om jeg også tit har tvivlet, har jeg altid levet



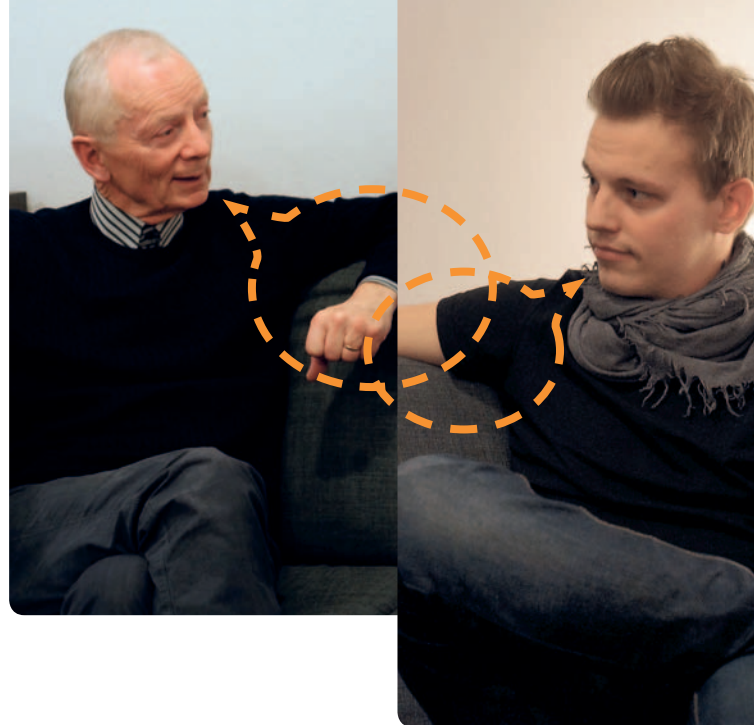
To generationer taler ud – om tro

med Gud. Min tro har forandret sig rigtig meget gennem livet. Det er den samme Gud, men *min* tro er nok ikke den samme. I virkeligheden er det slet ikke et spørgsmål om *min* tro. Det er et spørgsmål, om Gud tror på mig.

Rune: Jeg kan virkelig genkende det, når folk fortæller om, at de blev omvendt. Det her med at hele verdensbilledet ændrede sig. Jeg har ligesom du fået det hele med fra starten, hvilket gjorde, at jeg valgte at blive døbt, da jeg var 19 år. Rigtig mange af dem, som jeg omgås til daglig, har ikke nogen relation til kirken eller til kristendommen som sådan. Der er mange, der stiller mange spørgsmål til, at jeg er vokset op i troen. Jeg tror faktisk, at det havde været nemmere for mig at sige: Jeg har været narkoman, men så en dag mødte jeg Jesus og så ændrede det hele sig.

Svend: Vi lever i en tid, hvor vi har dét, som jeg ville kalde troens supermarked: Frelsen kan købes hvor som helst. Den mest klippefaste tro, havde jeg nok, da jeg stod i dåbsgraven uvidende om, hvordan min tro senere skulle blive udfordret. Der er ikke nogen i vores omgangskreds, der ikke ved, at vi er kristne. De tror, at troen er en meget fast grund, men de ved i virkeligheden ikke, hvor dynamisk troen er, og at den er en størrelse, som man skal arbejde med hele livet.

Rune: Når jeg fortæller, at jeg er kristen, er det at være baptist faktisk noget, jeg nogle gange undlader at sige. Jeg har oplevet, at det komplicerer tingene mere end det gavner, og det handler jo om den Gud, jeg tror på – og ikke en eller anden forening, jeg kommer i. Jeg synes faktisk også, at det er lidt mærkeligt, når folk kalder mig troende, for jeg føler, at jeg bliver sat i bås med alle mulige ting. Nå, du er troende? Ja, men jeg lægger også tarotkort!



Jeg kommer i en sammenhæng, hvor folk er meget eksperimenterende. På min uddannelse, som Kaospilot, er det måske endnu mere ekstremt. En af mine kammerater sagde sågar i torsdags, efter at vi har snakket lidt om tro og kristendom: Rune, jeg har simpelthen så svært ved det her med, at du er kristen, for jeg kan virkelig godt lide dig. Han havde bare fået nok af alle de mange diskussioner og alle de forskellige vinkler, der kan være på tingene.

Svend: Jamen, det har nok noget med din generation at gøre. Når man siger, at man er kristen, så tænker folk: Nå, det er den hobby, *han* har. Det ændrer sig senere hen i livet. Senere hen får livet en anden dimension: At livet hører op en dag. Som kristne

» Hvis ikke man former troen, hvis troen stivner og bliver som en sten, så er den død. «



» Rune, jeg har simpelthen så svært ved det her med, at du er kristen, for jeg kan virkelig godt lide dig. «



tror vi på, at det fortsætter på en eller anden måde, men livet her på jorden får en ende. Med alderen begynder folk at spekulere på den tid, der er tilbage.

Rune: Jeg kunne godt lide noget af det allerførste du sagde om, hvordan man viser troen. Og det lød også på dig som om, du ikke mente italesat. Men det handler om den måde, vi er til på. Og hvis jeg på en eller anden måde har fattet lidt af Guds kærlighed og kan få en snert af hans kærlighed, som jeg tror på, gjort synlig for andre, så må den også blive spredt ud til menneskene omkring mig.

Svend: Det tror jeg, at den vil. Det er min overbevisning, og jeg tror i øvrigt også, at det er den eneste måde, man rigtigt kan melde sin tro ud til andre mennesker på.

Rune: Jeg sætter altid pris på at snakke med nogen, som jeg deler noget tro med. Jeg kan godt lide at kalde det *noget tro*, for jeg tror, at vi har forskellig tro alle sammen. Og jeg sætter altid pris på at snakke med nogen, som har oplevet noget, jeg ikke har. Alder og generationer gør, at du, Svend, har en masse, som jeg kan tage til mig. Så jeg oplever at blive bekræftet i nogle af de ting, som man allerede fornemmer, at man skal holde fast i.

Svend: Jeg synes, det er spændende at tale med dig, Rune. Du gør mig glad, fordi der findes mennesker, som har vilje og gå-på-mod, som du har. Du vil blive udfordret, lige som jeg er blevet det. Der kan jeg synes, at det er en smule ærgerligt, at jeg ikke kan følge dig hele livet og give dig alle de gode råd, som jeg synes, jeg har. Jeg kunne godt tænke mig at have *din* alder og *min* erfaring.

Rune: Ja, men nu har jeg fået lidt af din erfaring med min alder, så det må da være et skridt på vejen!

[≡] [🗨] Emilie Johanne Munch





Mens du sov...

Sommetider gør vores nuværende udfordringer det svært at sætte ord på, hvad vi i virkeligheden læn- ges efter som kristne og som kirke. Med serien »Mens du sov...« ønsker baptist.dk ikke at fokusere på kirkens problemer, men at udfolde forskellige baptisters drømme. Derved kan de håb, vi har for kirken og troen, måske komme til at stå klarere, og vejen til opfyldelsen af dem synes kortere. I se- rien beder vi forskellige baptister føre pennen med udgangspunkt i følgende scenarie:

Du vågner en morgen og opdager, at dine håb for din lokale menighed er blevet til virkelighed. Den er nu lige præcis, som du kunne tænke dig den. Hvad er anderle- des? Hvordan kommer det til udtryk? Hvad understøtter forandringerne? Du opdager, at Baptistkirken i Danmark (BiD) spiller en afgørende rolle for menighedens udvik- ling. Hvordan medvirker BiD til skabelsen af menighedens nye situation?

I dette nummer er det sygeplejer- ske, kreativ sjæl og mor til tre Mette Daugaard Hansen fra Østervrå Baptist- menighed, som udfordres:


Rammer, som rummer

I min drøm er et kirke- og kulturcenter blevet virkelighed. Et samlingssted for lokalsamfundet, som danner ramme om en bred vifte af muligheder for sport, musik, teater, koncerter, undervisning, kurser, konferencer, lejre og stævner. Her er også en kirke, hvor mennesker kan mødes og opleve fællesskab, søge åndelig vejledning, tilbede Gud og blive udfordret til at tjene og vokse i deres personlige tro på Jesus Kristus.

Specielt i forhold til børnene og de unge er centeret blevet et frirum. Der er mulig- hed for samtaler, sjælesorg, vejledning i livets store spørgsmål og undervisning ud fra Guds ord. Det summer af liv alle ugens

dage, for børn og unge mødes til aktivi- teter, som giver dem nye udtryksformer for deres tro. Vi ser dem vokse i åndelig modenhed og tage del i bønner og tjene- sterne i menigheden.

Som menighed er vi også begyndt at rumme og mestre samfundsmæssige opgaver og mennesker med specielle behov. Støttegrupper gør det muligt at arbejde målrettet med genoprettelse af mennesker med misbrugsproblemer, sorg og kriser. Det er en vigtig opgave for en menighed at tage vare på – ligesom Jesus gjorde! At se mennesker komme styrkede ud af svære perioder i deres liv er altid et Guds mirakel. →



» Man tør næsten ikke gå
glip af en gudstjeneste. «



Vi tilbyder mangfoldigt

Vi har levende gudstjenester, hvor målet er at fejre og tilbede Gud samt at udruste og udfordre til at tage nye trosskridt ved hjælp af Guds ord. Mennesker bliver berørt af Gud, deler deres vidnesbyrd og tager nye med. Musiklivet i menigheden har nået nye højder. Med forskellige gudstjenester, lovsangsfester og koncerter er der behov for lovsangsgrupper med forskellige musiske udtryk og stilarter. Også kreative udtryksformer som teater og dans får plads. Længslen efter Guds nærhed og Helligåndens åbenbaring vokser, og at vandre i forud berejrede gerninger bliver en realitet.

I menigheden kommer forandringerne også til udtryk gennem medlemmernes positive indstilling til alt det nye. Der er åbenhed, stor indbyrdes kærlighed og

tro og forventning til, at det, Gud har begyndt, vil Han også fuldføre. Man tør næsten ikke gå glip af en gudstjeneste, for Gud gør noget nyt og fantastisk hver gang, man er samlet i Hans navn. Fællesskabet vokser i styrke og antal, og gennem netværksgrupper kan alle tilbydes et fællesskab, hvor nærheden bevares.

BiD coacher præster

Jeg opdager, at BaptistKirkens opbakning og støtte til menigheden har spillet en stor rolle i forandringerne. BiD's »præstecoach« har været en enorm styrke for præsterne. To præster med coachuddannelse er blevet ansat af BiD. De har til opgave at coache og drage omsorg for præsterne i landets menigheder. Præsterne bliver jævnligt kontaktet af »coachen«, og det giver dem anledning til at få delt det, der kan være svært. De får også sat ord på drømme og visioner. Det redder mange misforståelser og skuffede forventninger præst og menighed imellem.

Desuden er BiD's årlige Missionsstævne blevet en målrettet inspirationskilde. Her tør BiD tage teten, og med udgangspunkt i Guds ånds arbejde bliver inspiration og udfordring givet videre til menighederne. Her mødes man fra hele landet og oplever,

at menighederne bliver opbygget og udrustet på en stærk profetisk måde.

Vi tjener sammen

Min drøm om en levende menighed – dybt forankret i troen og med ét mål for øje: at udleve Jesu missionsbefaling – er blevet virkelighed. Menigheden arbejder nu ud fra fem tjenesteområder: Mission, tilbedelse, fællesskab, efterfølgelse og tjeneste. Vi har en præst ansat på hvert område, så det er muligt for menigheden at få mange i tjeneste og nå endnu længere ud gennem de mange tiltag, som det enkelte tjenesteområde kan fokusere på. Alle i menigheden udfordres til at vokse i Kristus og lærer at tjene med de nådegaver, Gud har givet den enkelte. Det bærer frugt i form af sprudlende kreativitet og stor arbejdsglæde. Mennesker føler sig værdifulde og mærker, at der er behov for netop deres gaver i fællesskabet.

Min drøm om »vækkelse« er virkelighed. Vi oplever, hvordan Gud kalder på mennesker og gør sit værk i dem: Sætter fri, genopretter og fornyer.

[≡] Mette Daugaard Hansen og Maria Klarskov

[📷] Privat





Hjælp fører til selvhjælp

Susi Bagesen fortæller, hvordan et projekt har ført nye muligheder med sig.

De sidste mange uger har vi rejst rundt i landet for at besøge alle børnegrupperne. Da vi nåede til Kibati, var to tidligere lærere fra alfabetiserings-projektet – hvor 1.600 kvinder fra 40 forskellige steder i Burundi fra 2008-2010 lærte at læse, skrive og regne – mødt op for at hilse på og fortælle lidt om de aktiviteter, som deres tidligere elever har gang i.

Gennem 2011 har disse to lærere og 20 elever haft deres egen spare/låne-gruppe. Det har hjulpet kvinderne til at spare op og givet dem mulighed for at låne penge til små forretningsinitiativer, hvorved de

tjener penge til at brødføde deres familier. Ved årets udgang var der et overskud i spare/låne-gruppen på ca. 4.200 kr., som blev fordelt mellem kvinderne. Og de har nu startet en ny gruppe!

Det er en dejlig succeshistorie, som viser, at det at lære at læse, skrive og regne kan gøre en stor forskel! Jeg jublede, da vi tog derfra, og jeg måtte endnu engang erkende, at Guds veje er uransaglige. De to lærere kunne absolut ikke finde ud af at arbejde sammen i starten af projektet, men nu er de en stor velsignelse for hele gruppen!

Døbte

Korskirken

08.01.2012: *Marie Louise Wendel Oschlak*, f. 10.03.1995

Svendborg

08.01.2012: *Pai Muem Thin Tuep*, f. 12.10.1985
08.01.2012: *Phe Aunhg Thin Tuep*, f. 24.06.1983

Døde

Børnholm

Emma Elisabeth Olsen, født 12.03.1921, døbt i Rønne 21.05.1972, døde 17.01.2012.
Evald Jensen, født 19.06.1926, døbt i Rønne 07.12.1941, døde 19.02.2012.

Kristuskirken, København

Ester Louise Frederiksen, født 21.03.1917, døbt i Rønne 04.12.1932, døde 12.12.2011.

Nørresundby

Merethe Hagstrøm f. Hansen, født 19.06.1917, døbt i Rønne 05.05.1929, døde 18.12.2011.

Sindal


Jørgen Korsbro, født 31.10.1954, døbt i Skee 19.12.1965, døde 23.10.2011.

Tølløse

Mathias Høgh-Lefholm, født 20.04.2001, døde 13.02.2012.

Østhimmerland

Marie Næsby, født Andersen, født 17.10.1926, døbt i Hellum, Østhimmerland, 01.04.1945, døde 10.02.2012.

A close-up photograph of a woman with short, curly brown hair, smiling warmly. She is holding a young child with dark skin. The child is wearing a blue and red knitted hat with pink ties and an orange and white striped shirt. The background is dark and out of focus.

Susi Baggesen brænder for arbejdet med børnene.

Forbedret hjælp til afrikanske børn

BaptistKirken støtter en række projekter og aktiviteter, hvor udsatte børn hjælpes til et bedre liv og en bedre fremtid. Fokus i projekterne er hjælp til selvhjælp, således at de deltagende børn og familier bliver i stand til at klare sig selv.

I samarbejde med Baptistkirken i Burundi har vi indtil nu hjulpet mere end 2.200 udsatte børn og deres familier. Familiernes består gennemsnitligt af mellem fem og seks personer, så i alt har mere end 11.000 altså haft glæde af projektet. Det er gjort med midler, der er samlet ind fra menighe-

der, private givere og en række foreninger og skoler, der på forskellig vis har lavet aktiviteter og events til fordel for disse børn. Projektet blev startet op i 2005, hvor Solveig og Niels Christian Nielsen blev udsendt til det formål. Nu er det Baptistkirken i Burundi, der assisteret af Susi

Baggesen har ansvaret for aktiviteterne. I tilknytning til de lokale kirker dannes der omsorgsgrupper af frivillige. Udsatte børn i lokalsamfundet involveres på lige fod med menighedens egne udsatte familier.

Børnene bliver støttet direkte i to år

I begyndelsen støttede vi børnene direkte med penge – dels til omkostninger til skolegang mv. og dels til indkomstskabende aktiviteter i familierne. I de senere år har vi gradvist flyttet støtten til indkomstska-

» Ejerskabet er blevet større ude i kirkerne og lokalsamfundene. «

bende aktiviteter fra familierne til kooperativer, der så sammen kan hjælpe børnene. Susi Baggesen fortæller: »Når børnene i dag bliver en del af projektet, danner forældrene/værgerne et kooperativ, hvor de indskyder minimum halvdelen af de penge, som de får. Gennem kooperativet laver de aktiviteter som fx køb af geder, høns og køer. Andre lejer jord og dyrker afgrøder. Nogle steder har de formået at købe en mølle, som lokalsamfundet kan bruge mod betaling. Formålet med disse kooperativer er, at børnene – når de forlader projektet – fortsat kan få støtte til skolemateriale, uniformer, tøj, penge osv. fra de penge, som kooperativet tjener.«

Sammen med omsorgsgrupperne i kirkerne, der udvælger børnene og følger dem gennem de to år, har kooperativerne

vist sig at have en stabiliserende effekt på arbejdet. Ejerskabet er blevet større ude i kirkerne og de lokalsamfund, som disse er en aktiv deltager i.

Flere børn hjælpes i længere tid for de samme penge

Susi fortsætter: »I begyndelsen var forældrene meget skeptiske over for ideen med kooperativer. Tidligere fik forældrene/værgerne hele beløbet og skulle selv prøve at få pengene til at vokse. Den nye måde at arbejde på betød jo, at deres råderet over pengene blev indskrænket. I dag er langt de fleste meget begejstrede, for det er en stor hjælp at få »lidt af gangen«, når behovene opstår ved fx. skolestart. Langt de fleste steder fungerer kooperativerne godt, så derfor bliver rigtig mange børn

støttet ud over de to år, hvor de formelt er en del af projektet.

Medlemmerne af omsorgsgrupperne bliver også en del af kooperativerne og arbejder på lige fod med forældrene. Derfor motiveres de i højere grad til at arbejde for, at de indkomstskabende aktiviteter bliver en succes, og når der »udbetales« noget fra kooperativet, får omsorgsgruppernes familier også del heri.«

Fremtiden

Den nuværende projektaftale med partneren udløb ved udgangen af 2011, men vi har valgt at forlænge den med op til ét år. I den periode vil vi evaluere projektet og se, hvordan vi kan hjælpe de udsatte børn endnu bedre. Der er således ingen planer om at stoppe aktiviteterne. Særligt vil vi se på, hvordan vi kan uddanne omsorgsgrupperne til at tage endnu mere ansvar og dermed fremme menighedernes involvering. Vi vil også undersøge andre indkomstmuligheder. En af de nye ting, der skal undersøges, er anvendelsen af »spare/låne-grupper«. I marts starter vi grupper op på forsøgsbasis for at se, om det er relevant at indføre sådanne i projektet fremover.

Fakta

Baptistkirken støtter fire børneprojekter under projektet »Børn i Burundi og Rwanda«.

I Rwanda støttes:

Den uafhængige organisation »Let the Little Children Come to Me« (LLCCM) med ca. DKK 100.000 årligt.
Baptistkirken i Rwanda (AEBR)s børneprojekt, kaldet »Children of Hope«, med ca. DKK 250.000 årligt.

I Burundi støttes:

Baptistkirken i Burundis børneprojekt, kaldet OVC, med ca. DKK 700.000 årligt, samt en udsendt medarbejder.
Dutabarane, der har involveret over 4.000 børn på forskellig vis i deres aktiviteter.

Der er stadig brug for støtte til børneprojektet i Burundi og de øvrige projekter.

Du kan støtte ved at indbetale en gave på kontonr. 3201 10042879 mærket: Børn. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

[≡] [📧] Morten Kofoed



Kristen siger du... – hvor kristen?



Jeg har altid været meget åben omkring min tro overfor mennesker omkring mig. Det har betydet, at jeg har haft mange forskellige samtaler med mange forskellige mennesker. Der har været både negative, positive og i nogle tilfælde også direkte komiske samtaler. En af de bedste til dato var, da en, jeg talte med, forvekslede det, at jeg er baptist, med at være buddhist.

Da jeg gik på gymnasiet oplevede jeg, at flere af mine skole- og klassekammerater havde meget stor interesse i min tro, især når der var gymnasiefester. En af disse samtaler, som fandt sted ved en gymnasiefest, blev begyndelsen på et dejligt venskab, og vedkommende er i dag en af mine nærmeste veninder. Jeg har faktisk fået mange gode venner og bekendtskaber, som er startet med en snak om tro og det at være kristen.

Næsten hver eneste gang jeg har fortalt et menneske, at jeg er kristen, har jeg som det første fået spørgsmålet: »Jamen, hvor kristen er du så?« De har

åbenbart haft en ide om, at troen på Jesus kan måles i forskellige grader, og at man dertil kan få en karakter i »kristened«. I den forbindelse er det fantastisk at tro på en Gud, som elsker mig så meget, at Han aldrig ville lave en sådan karakterskala. For det at være kristen er ikke en størrelse, som kan hverken måles eller vejes.

Rigtig mange gange har jeg oplevet, at spørgsmål omkring tro og kristendom er blevet stillet af mennesker, som ikke selv er kristne. De har spurgt ind til ting om min tro. Det har været ting, som jeg normalt ikke tænker så meget over, og dermed kunne reflektere over.

Jeg kan hverken blive mere eller mindre kristen, end jeg allerede er. Jeg tror heldigvis på en Gud, som elsker mig betingelsesløst, og der er ikke noget, jeg kan gøre, som hverken kan forstørre eller formindske den kærlighed.

[] Emilie Johanne Munch

[] Arkiv og Dreamstime.
Collage: Ole Steen



POST

PP

DANMARK

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476